

MAGNETOS

Taller reparacions. Cornet, Cortis, 473

MAQUINARIA AMERICANA

F. de Miquel Mateu, Angels, 3, 5 i 7

MANTEGA

Les mantegues que s'encanien son perjudicials al organisme. Si proveu i gasteu la mantega

Lardina

evitareu perturbar la digestió

MAQUINES DE COSIR

MAQUINES DE COSIR «KOLDER» A. López, Aragó, 211

MAQUINES DE FER MITGES

Compra-venda màquines fer mitges

La COMERCIAL, A. López Aragó, 211

Marca Walter, Comp. i term. Ample 3

GLADIADOM

Armarí que degut a la seva ingenuïtat distribuïda, guarda amb cura la roba de senyor. Un vençut mobles elegants ho trobareu

ORGANITZACIO OFICINES

Valle, Alta Tallers, 55, T. 3178 A

ORTOPEDIA

Especialitat en bragues. Carme, 51

Especialitat en bragues. Hospital, 132

PRESTECES

Joles, Gèneres, Rbla. Centre, 30, entr.

QUADRES

Fills de Joan Amigó, Petritxol, 10.

ROBES FETES

SASTRERIA MALERAS, Hospital, 19

SABATERIES

A Bonsuoc, 2. — Calçats FORÉ

A COLOME «Calçats», Hospital, 28

CALÇATS BUNISSELA, Pl. 8

CALÇATS IDEAL, Aribau, 37

CALÇATS WILSON, Sant Pau, 72

Calçats LA VERITAT, Tapineria, 29

Calçats per excursió Pl. Palau, 3

DIPOSIT CALÇATS, Baix St. Pere, 94

LA FLOR DE MAYO, Sant Pau, 5 bis.

LA PRINCESA, R. Biset, Princesa, 40

Sabateria Prat de N. Vila, Jaume I, 14

SABONS

SABO «MAGNA»

PASTILLA VERDA

La més gran con-

questa de l'home

per a la neteja i

higiene de les

mans. Petita a 0'40;

gran a 0'80; de

gran pertum a 1'50.

De venda a Suc-

cessor Vicent Ferrer i C., Plaça de

Catalunya, 339, primer, Tel. 400 G.

i Ribas; Succesor Establiments

Balmou Oliveras i altres importants

establiments.

La Veu de Catalunya

El "Liber Pontificalis" de Tortosa

editat pel P. Josep M. March, S. J.

S'ENTEN per *Liber Pontificalis* un recull medieval de les vides dels Papes, escrit no d'un sol cop, sinó a manes representes per diversos autors, en general anònims, que continuaren una vella llista dels Papes, anomenada *Catàleg Liberii*. Un dels seus primers estats arriba fins a Nicolau I (s. VIII); és allargat després amb les biografies dels papes successors fins Esteve V (darrers del s. IX), i més endavant termina amb Honori II (1130). Fins ací arriba pròpiament el L. P. Més endavant encara va rebre altres complements.

La importància d'un recull semblant es pot deduir fàcilment. El L. P. ha estat i serà sempre una font històrica de la més alta valor i de caràcter general de l'Edat Mitjana, tota ella lligada íntimament amb la dels papes. Afegeix encara la documentació preciosa que s'hi conté per a la història de les institucions eclesiàstiques, litúrgia, art, etc. No és estrany, doncs, que per totes aquestes circumstàncies, i principalment, és clar, pel fet de contenir les biografies dels papes, hom el trobi registrat en els vels inventaris de biblioteques eclesiàstiques. Encara avui se'n sap l'existència de més de 100 manuscrits en diversos fons europeus.

Es a Monsenyor Lluís Duchesne, el famós director de l'Escola francesa de Roma, mort no fa gaires anys, que hom deu el coneixement de la major part d'aquests manuscrits, damunt dels quals va erigir la seva magna edició del L. P. (París, 1886-1892). Aquesta edició és, ara per ara, la millor que posseïm, superior no sols a les poques que l'havien precedida, en els segles anteriors, sinó a la de la que fou posteriorment en 1898 l'insigne historiador alemany Teodor Mommsen, el qual va poder-hi aprofitar nous manuscrits.

Ara la troballa d'un altre importantíssim *codex*, no conegut pels dos historiadors esmentats, fa envellir aquelles edicions del L. P. Aquest nou manuscrit es troba precisament a Catalunya.

No fa gaires anys que el diligent recercador dels nostres arxius i biblioteques, P. Josep M. March, de la Companyia de Jesús, furtant en la rica Biblioteca del Capítol de Tortosa, trobà, entre altres moltes joies bibliogràfiques que no havien sabut veure els catalogadors de la biblioteca, el P. Denifle i Chatelain, ni tampoc el canonge arxiver tortosí Dr. O'Callaghan, un vell llibre escrit de mà del segle XII i que contenia, entre altres obres, una *Chronica Romanorum Praesulum*, o sia un text del L. P. D'aquesta troballa afortunada el P. March en va donar notícia l'any 1911 en un article de *Razón y Fe*. (1) El món erudit va saludar-la amb demostracions de sorpresa i admiració: «La vostra troballa és de primera importància», escrivia Mons. Duchesne. I el Prof. de Roma Pietro Fedele, actual ministre d'Instrucció Pública a Itàlia, deia que era una descoberta «de les més grans que s'hagin fet en el camp dels estudis històrics en aquests darrers anys».

En l'esmentat article de *Razón y Fe*, el P. March posava de relleu l'interès del ms., comparant-lo amb el que serví de base des de Joan VIII (872) a l'edició de Mons. Duchesne, manuscrit també del segle XII, escrit de mà d'un bibliotecari benedictí llegenduadocí, Pere Guillem, *Petrus Guillelmus*, i conservat ara en la Biblioteca Vaticana. Després ha continuat ocupant-se llargament del precós llibre. D'ací les seves estades a Roma, treballant directament sobre els manuscrits, i les recerques fetes en diverses biblioteques espanyoles i italianes; com per exemple en la del Seminari de Pisa. Allí la sort l'acompanyà novament, per tal com hi trobà un altre manuscrit vell del mateix L. P., (2) que hom tenia per perdut.

Resultat de tots aquests treballs ha estat la publicació que tenim davant dels ulls, apareguda no fa gaire, en llengua sàvia llatina, sota els auspicis de l'illustre historiador el Cardenal Ehrle, a qui va dedicada. (3) Ella ens dona el text del L. P. de Tortosa, en tot allò que millora o varia l'edició crítica de Mons. Duchesne. Diguem ara en poques paraules en què radica d'una manera especial la importància del text tortosí.

El *codex* vaticà de Pere Guillem era fins avui l'únic ms. vell, de l'època, que contenia aquella part o continuació del L. P. que és segurament obra de Pandolf (Pandulphus), o sigui les biografies dels papes Gelasi II, Calixt II i Honori II (els tres del segle XII). Ara bé; Pere Guillem abreujia o talla molt del relat de Pandolf, sobretot en go que es refereix a la biografia d'Honori II, com es veu comparant el ms. vaticà amb el tortosí. Cal tenir en compte que Pandolf visqué a Roma els temps de les banderies entre les famílies rivals Frangipani i Pierleoni, que intervingueren en els nomenaments dels papes. Ell fou partidari acèrrim dels segons, un individu dels quals, el Cardenal Pere, fou antipapa sota el nom d'Anaclet II, en front d'Innocenci II, a la mort d'Honori. Així el seu odi contra els Frangipani es comprèn, i no és estrany tampoc que Pandolf malparli del difunt Honori, l'elecció del qual va ésser deguda a intrigues dels mateixos Frangipani. Les violències de llenguatge, els vituperis sagnants que profereix contra aquest papa degueren repugnar el compilador i escrivà Pere Guillem, el qual retocà i desfigurà de tal manera el text de Pandolf que Mons. Duchesne va creure de poder afirmar que la narració genuïna de Pandolf s'era per sempre més perduda. Afortunadament per a la història, ella es conserva en el ms. de Tortosa.

Aquestes i moltes altres qüestions que no he de referir ací són tractades pel P. March amb clara erudició i acuitat històrica, en la introducció; la qual deixa en l'ànim del que la llegeix la impressió de cosa ben construïda. Igual hem de dir de les copioses notes i dels comentaris que acompanyen les biografies dels Papes, traslladades del L. P. de Tortosa.

Com apèndix interessant de la història de la Roma medieval, el P. March publica un curiós *Memoriale Ecclesiarum Romae*, o en altres termes, una descripció de les esglésies de Roma, segons les va veure un monjo benedictí en 1382. Aquest text, malauradament incomplet del final, és transcrit del famós *Llibre Vermell* de la Biblioteca de Montserrat.

El bellíssim volum va il·lustrat amb fototípies esplendidesment reeixides; dues reproduïen folis del text vaticà de Pere Guillem i del tortosí. Les altres ens donen una planta de Roma del segle XIII i una altra del segle XV, tretes de mss. de Roma i de Florència respectivament. Elles serveixen per il·lustrar el relat de Pandolf i les notes descriptives de l'anònim benedictí. L'estampació feta a Barcelona és excel·lent. L'autor, demés, podrà vanar-se d'haver publicat un llibre completament net d'errades d'impremta, pel que hem pogut observar.

Es una edició, en un mot, que honra l'erudit autor i que fa honor a la nostra terra. No altra cosa per això havíem d'esperar del P. March, qui en diverses ocasions ens ha donat belles mostres de les seves dots d'historiador. Ara s'és compromès de tal manera, que gairebé ens obliga a exigir-li la nova edició crítica, avui imprescindible, del text sencer del *Liber Pontificalis*: l'edició de Monsenyor Duchesne és malauradament esgotada; la de Mommsen resta incompleta i encallada.

R. D'ALÓS-MONER

(1). Un *codex* notable, hasta ahora desconocido, del *Liber Pontificalis*. *Razón y Fe*, XXX, 315.
(2). En dona compte en *Otro codice manuscrito antiguo encontrado nuevamente en Pisa*. *Razón y Fe*, 1913.
(3). *Liber Pontificalis* prout exstat in *codice Bertusensi*. Barcelona MCMXXV.

Mosaic de retalls

ELS DOS PENYALS

Copia i comenta l'«Gervasio del Cerro», del «Brusi» estant, l'opinió de l'oficial primer d'Administració militar senyor Pezot i del tinent coronel d'artilleria, senyor Peinador sobre els Penyals de Velez i d'Alhucemas.

Extrem del seu article alguns paràgrafs:
«El Penyal de Velez que és el més gran de tots dos, «cabria en la plaza de la Universidad». «El seno que la piedra forma con la costa abre hacia el Noroeste formando un embudo al que llamamos composamente los documentos oficiales rada o fondeadero del Peñón, pero donde al menor temporal el mar rompe con tremenda furia».

«Es muy frecuente que el barco, desafiando el tiempo, entre y en las pocas horas que la de la libre un reclamo, procura dejar a granel y como puede, pasajeros y cajones, coque y ganado, víveres y ladrillos. Todo sale entonces revuelto en amigable confusión por los portadores del buque, hasta donde los golpes de mar hacen salir los botes de carga; todo de prisas, sin orden, sin otro cuidado que el de concluir pronto, aunque mal, antes que el tiempo obligue a hacerlo peor. Dichoso el capitán cuando con Boniente consigue hacer algo en el Peñón, aunque sea de la manera que se le ocurra».

«Después de todo el sistema no es malo. Los rifenys de la playa de enfrente desembarcan y han desembarcado siempre así, y no parece que les va mal con método tan primitivo».

«La playa en que hemos desembarcado es magnífica: tiene cuatro metros de ancho. Después se sube una gran cuesta que lleva al fuerte de la corona, a 80 metros de altura, y punto culminante del Peñón. Las montañas de los Beni-Iffet nos dominan por todas partes y a tan corta distancia que bien puede decirse que nuestra permanencia allí es un milagro».

«El Penyal d'Alhucemas és baumat. «En el hueco hay, o habia hace poco tiempo (quizá se haya roto de tanto y tan recio embate), una pena que el mar empujaba como aríete contra las paredes, empujandola de una a otra, y que los habitantes de la piedra así combatida llamaron El Cascahu».

«No busquemos playa ni muelle (escribe el autor arriba citado). Alhucemas tiene la condición especialísima de carecer de ellos».

«Así es que no deja de ser rara la impresión que recibimos cuando al acercarnos con un bote a la playa, no encontramos ni botes, ni tocacostas a pique, sobre las que se levantan los cerrados muros. Aproximándonos más damos con la clave del enigma. Alhucemas es una especie de buque anclado. Como éstos, no tiene otro acceso que una escala, idéntica a la de un barco, a la que de través se aproximan los botes, y que la fuerza de la marea levanta».

«La fortaleza de Alhucemas es tal que ya el mar, en más de una ocasión, no contento con el respiradero que se ha abierto, trata de salir por otros, y más de una vez ha levantado el pavimento de las calles».

«Bien poco segura es, por consiguiente, la situación de Alhucemas (vuelve a decir el jefe citado) honrada de Norte a Sur, y presentando además profundas grietas laterales que hacen concebir la posibilidad de una catástrofe que, si no se hunde la plaza por completo en las profundidades del mar, podrá, sin duda, arrastrar una buena parte de los edificios y fortificaciones».

«Tiene (añade otro autor, también militar, el teniente coronel de artillería Martín Peinador) la forma de una muela por entre cuyas ranuras circula el agua».

PERQUE CAL DESTRUIR EL PRES. TIGI D'ABD-EL-KRIM

Diu «El Tebli Arrumi, a «Informaciones»:
«De estas gentes, tan impuras en su evolución racial y en su abolección política y sociológica, tribus que sólo entienden por patria el terreno ocupado por la tribu, definitiva o provisionalmente, y por cánones sólo admitieron la acción radiada que sus armas de guerra alcanzaban, no se puede esperar otra concepción social que un Estado anárquico, violento, guerrandero, aunque Abd-el-Krim, en sus convenciones políticas del momento, se empeñe en proyectar otra cosa, llegando hasta impetrar el apoyo de la Sociedad de Naciones».

«Y si es así, ¿qué suerte estaría reservada a las plazas de soberanía española en Africa el día en que, triunfante la rebelión rifeña, se llegase a constituir un Estado libre de todo freno y poblado de gentes semibarbaras, envancidas por el triunfo de su esfuerzo armador?... Y si al triunfar Abd-el-Krim en su empeño conseguía arrastrar a tribus del interior, y des de luego a las de Gomara y Yehala, y, como también es lógico pensar, en vista de su triunfo se acrecentasen las ayudas que de Europa hoy recibe, ¿cuál sería la situación de nuestras mismas costas andaluzas y levantinas, separadas de las del Magreb por estrechísimo brazo de mar, que hoy cruzan los mismos cábaros morunos en breves horas y que mañana podrían atravesar los aviones rifeños en minutos no más?... Pues estas aviones pueden tenerlos Abd-el-Krim, aun sin llegar a quedar triunfante en la actual confusión, el día menos pensado, y por tanto, ya está demostrado que ha podido recibir cánones de 15, que no pudo tomar ni a España ni a Francia porque ni una ni otra los llevarán a Marruecos, con los cuales cánones que se han impactado a los buques que navegan en el Estrecho, a más de 12 kilómetros de la costa rifeña».

ELS RIFENYS MALAVESATS

Diu sola aquest títol l'editorialista de «La Publicitat»:
«Tot hom està d'acord a reconèixer que els rifenys són gent guerrera. Ho són per l'instint ferotge, per la robustesa de llur cos muscular, per

la tradició de llur raça, per la natura de llur país. Des de temps molt antics, els rifenys han donat feina als veïns, als pobles colonitzadors i als soldats. Són gent inquieta i violenta. El nom de «rebelis» els escau verament».

Aquesta raça ha passat temporades de calma. Els instints guerrers semblaven aleshores adormits, si no es desfogaven en lluites intestines. Però tan bon punt la fatalitat ha encès novament per aquelles muntanyes la foguerada de la guerra, els rifenys han sentit remoure's dintre d'ells la sang bèl·lica que hi duen, i gràcies a la relativa instrucció europea d'Abd-el-Krim i la seva família de malgrats, els indígenes s'han assimilat certs avenços de l'art militar de les nacions civilitzades. De la barreja de llur temperament guerril·la del tècnicisme que, ara, après, n'ha vingut l'augment de la potència militar de les tribus del Rif i de les altes comarques muntanyoses del nord del Marroc.

No hi ha cap dubte que els rifenys i els que els han seguit seran aviat completament vençuts, com ja és començada a veure. Però hauríem de fer un esforç molt més considerable per part de França, que és, de les dues potències protectores del Marroc, la que avui per avui té més mala peca al tel·ler. Fins direm que sap greu de veure que una gent tan inferior com els rifenys hagin de merèixer l'honor d'èsser combatuts amb material de primera i per gentes eminentes, alguns dels quals porten encara a llur voltant la brillantíssima aureola de la victòria en la gran guerra del món.

El pitjor de tot, al nostre entendre, és que el període de disset o divuit anys que dilluny han passat als rifenys en un efectiu estat de guerra els ha malavesat. No solament han après de manejar les armes més del que els convindria, sinó que han perdut una gran part de l'educació que poguessin tenir a les arts de la pau. Ara els rifenys no són més que un grup de gent que al temps de l'any entre el conreu dels camps i la guerra, entre l'axada i el fusell, és sabut que Abd-el-Krim, en el seu feliç afany d'imitar els Estats de debò, ha constituït un exèrcit regular, és a dir, amb homes que són soldats permanentes. Aquests soldats regulars d'Abd-el-Krim no són ja més pagesos i mig guerrers, sinó guerrers del tot. Això crea a Rif i a les altres comarques rebels un nucli important de gent que té la guerra com a ofici i única ocupació. Si els rifenys fossin civilitzats, podrien ser compatibles el manteniment d'un exèrcit regular i d'una paròdia d'exèrcit regular — amb la tranquil·litat i la pau. Però com que no tenen civilització, ni educació moderna, ells no conceben un exèrcit sense que faci petar els trets. Després d'aquests dilluns anys de lluita, els rifenys estan malavesats. Els agrada més guerrar que llaurar. Llur cas ens porta a la memòria aquelles paraules dels almogàvers que cita el nostre cronista Bernat Desclot: «Nosaltres no som sabaters ni teixidors, ni homes que sabem res fer sinó fets d'armes contra els nostres enemics».

«Malavesats per llur mala conducta durant prop de vint anys, i enlloppats pel bestialitat d'algun que altre cop de sorpresa, els rifenys s'han erigit al cap que han estat tant castigats i derrotats, com dies enrere a Alhucemas. Ells que encara es fan il·lusions, els exèrcits francès i espanyol els donaran, d'ací a poques setmanes, la lliça combinada i definitiva que s'han ben guanyat».

PATRIOTICA RESERVA

Del corresponent del «Brusi» a Madrid:
«No fué posible en el día de ayer a los periodistas adquirir detalle interesante digno de especial mención de cualquiera de las dos reuniones verticales con breves intervalos por el Directorio, la primera en Palencia, bajo la presidencia de E. M. el Rey, y la segunda en el ministerio de la Guerra. El general Primo de Rivera facilitó a quienes le interrogaron a la salida del regio Alcázar, una brevisima referencia de lo ocurrido momentos antes, según la cual habíase limitado el Directorio a exponer a la consideración del Monarca diversos proyectos de organización de servicios que tenía en cartera y algunas propuestas relativas a la reforma de elección de anteriores acuerdos; ni por casualidad, el jefe del Gobierno aludió al problema que constituye ahora objeto principal de todas las conversaciones, aumentando, meciado a semejante omisión, la curiosidad de los gentes. Con ser esta actitud de los gobernantes harto significativa, lo fué mucho más todavía la adoptada a raíz de celebrado el segundo Consejo en el Palacio de Buenavista; al salir los generales del despacho donde se liberaban, encontráronse frente a los periodistas, en número, profundamente impresionado, que no intentaron disimular siquiera. El propio presidente, que tan comedido y cortés suele ser siempre, reveló hallarse poseído de cierta nerviosidad en las pocas palabras que cambió con los informadores al asegurar se habían molestado en vano esperando el resultado del segundo Consejo, pues no podía facilitarles nada de considerable».

Indudablemente, tras la tranquilidad que la actual reserva de los directores origina, existe algo que mar de fondo. No en balde se prepara y dispone una ofensiva común contra la rebelión marroquí en los actuales momentos, y claro que para rodearla de absolutas garantías de éxito, precisa meditar y estudiar los más insignificantes detalles; no resulta absurdo suponer que este estudio haya surgido criterios diversos en las regiones del Gobierno respecto al procedimiento a seguir, pero no es tampoco inverosímil que esta diversidad carezca de consecuencias, habida cuenta del régimen especial en que se desenvuelve la vida política en el país, todo eso, que la voluntad del general Primo de Rivera informará las resoluciones del Directorio por lo mismo que el será el encargado de ponerlas por obra al otro lado del Estrecho».

Aquest número de LA VEU DE CATALUNYA

ha passat per la censura

del Govern civil.

Notes polítiques

LA CONFERENCIA D'EN SABORIT A GIRONA

«Abans d'ahir, diumenge, tal com s'havia anunciat, l'ex-diputat a Corts senyor Andreu Saborit va donar una conferència sobre socialisme, a Girona».

L'orador fou presentat pel regidor governatiu de l'actual ajuntament d'aquella ciutat, senyor Cot.

NOMENAMENT DE DIPUTAT

Ha estat nomenat diputat governatiu suplent del districte de la Diputació de Girona, senyor Onofre Pons, en Josep Pech i Degollada.

CAMPANYA SOCIALISTA

Aquesta nit, a dos quarts de deu, el secretari general del partit socialista, Andreu Saborit, explicarà una conferència amb el tema: «El Congrés Socialista Internacional de Marsella», a la Ronda de Sant Pau, 34, principal.

Demà, a la mateixa hora, donarà una altra conferència sobre el tema: «El socialisme belga, al Cinquè Triomf, de Sant Martí, situat a la Rambla del Triomf, xamfrà al carrer de Pere IV (carretera de Matador)».

Continuant la campanya empresa arreu de Catalunya, pendrà part en els diferents actes que celebraran a Manlleu, Mataró i Tarragona, difous, divendres i dissabte, respectivament.

EL COMPLET CONTRA ELS REIS

Sembla que no es constituïrà tan aviat com es creia el Consell de guerra ordinari, de plaça que ha de veure i fallar la causa instruída pel tinent coronel d'infanteria don Cristòfor Fernández Valades contra els complicats en el complot que s'havia forjat contra els reis, durant llur estada a aquesta ciutat, en maig d'últim.

Els encoratjats que es troben detinguts són 10, havent, cada un d'ells, elegit un defensor diferent, essent aquest el motiu del retard, per haver d'estudiar, individualment, la causa i l'informe del fiscal, que té ja redactades les seves conclusions provisionals.

En la dita causa es troben en rebellió set suposats complicats.

CAVALCANTI

Ahir, a la nit, marxà a Mallorca el capità general de Balears senyor Cavalcanti.

Les Idees i les Imatges

DE L'HONOR ORGULL I DE L'HONOR VANITAT

«L'honor és la tirica del coratge — definida en el meu escrit anterior».

Un afer de cavalleritat interna, un afer de decoració interurbana, un afer d'energia desinteressada en profunditat.

Hi ha un honor de les accions sàpies, un honor de les accions bones, un honor de les belles accions.

Sense honor no fóra possible la veritable ciència, ni la veritable bondat, ni la veritable bellesa.

Sense honor el món esdevindria ràpidament una salvatgeria enorme, o, el que és pitjor encara, un inenarrable aixoll de porres.

La vida, sense honor, fóra, només, urpes i ullals, estomacs i baix ventre.

L'honor, però, com totes les altres qualitats i virtuts humanals, és molt susceptible de desvirtuar-se i de corrompre's.

En lloc del nobilíssim honor orgull hom es troba, aleshores, amb l'inhonorable honor vanitat.

Car, tot, en aquesta vida nostra imperfecta, té la seva ranior, car tot té la seva paròdia.

JOSEP MARIA JUNOY

«La Paraula Cristiana»

EL NUMERO DE SETEMBRE EXTRAORDINARI

Avui, dia primer de setembre, surt el número 9 de «La Paraula Cristiana», amb un selecte i nodrit sumari el qual comprèn, ultra els articles, estudis i cròniques de diversos temes, els comentaris i recensions del fetes sobrescrits de la vida internacional.

Per donar publicació a l'abundància d'originals aportats per la col·laboració d'ací i de l'estranger, sol·licitada expressament per la revista, s'ha fet extraordinari el número 9 de setembre, amb 16 pàgines més de text, sense alteració de preus.

Excursió al dit de Colom

Hom parla d'una prosa que intenta realitzar un gimnàs d'origen nord-americà, conegut a Barcelona.

L'esmentat gimnàs no vol donar a la publicitat el seu nom fins el moment oportú.

El seu projecte consisteix a escalar el monument de Colom. Per això es valdrà d'una corda que baxarà de la cúpula, per la qual corda s'hi pujarà a la copa. Una vegada a la cúpula, pujarà per les canes de l'estatua fins arribar al braç i al cap d'aquesta.

Això constituïrà solament la primera part del projecte. L'ascensió disposarà d'un aeri, el qual, volant a poca altura sobre el monument, amb una corda penjant, donarà lloc a que l'ascensió s'agafi a aquesta, gronxant-se per l'espai. L'aeri s'alcera fins a mil metres i es dirigirà per damunt les Rambles fins la Plaça de Catalunya, on el gimnàs — que al monument de Colom s'haurà lligat un paracàndes a l'estatua — es deixarà anar per a baxar a terra.

El projecte es pensa portar-se a cap un dels darrers dimenges de setembre o els primers d'octubre, per al qual es demanarà permís al govern civil.

El sonet de Bellafila

Bellafila no desfila
entremig dels seus companys;
han retut a Bellafila
equis roges d'uns estranys.
Ai fillets, hi ha qui vigila,
hi ha qui ens fa mals averanys;
i endebades hom destila
cor, enginy, suor i afany.
Em ve un surt, em ve una afàsia
quan ma sogra, l'Anastàsia,
diu: — Muixoni, mal vailet! —
que em desplomo, el cor se'm dona,
i, acabat, de la poltrona
me n'aixequen entre set.

BELLAFILA

LLETRA DE LONDRES

El Parlament anglès en perill. — La senyora Baldwin ensenya la casa. — El deute francès i el sortís viatge de Caillaux

El Parlament anglès perill. No pas que un non dictador l'hagi denunciat com a institució nefanda, sinó que el Palau de Westminster, que n'és la seu, necessita, segons l'opinió dels tècnics, una completa renovació que costarà un milió, si fa no fa, de lliures esterlines. Hom recorda, si més no, d'haver-lo vist, en postals o films, com a estructura la més típica del vell Londres vorejador del riu, el gran palau que s'estén per tres hectàrees i un quart, i amb la seva torre Victòria, a mà dreta de la cambra magnífica dels lords, enlaira orgullosament la bandera anglesa durant la sessió del Parlament, batec formidable d'un país que, afinant cada vegada més la base consensual de la seva política, ha aconseguit d'esdevenir protagonista en la història del món.

D'altres Parlaments, com el d'Itàlia, han passat aventures singulars i estan a punt de convertir-se en cossos consultius. D'altres, com el d'Espanya, són closos i hom no en preveu encara la definitiva evolució. D'altres, com alguns de sud-americans, no són més que parencs i parloteigs. Els anglesos tenen, però, aquell curiós insularisme que els afera als vells costums. Així com encara veuen aquí, a les cerimònies, perruques, hi troben un Parlament revestit de poder segons l'ideal arcaic. El Parlament anglès serà el darrer del món. Acuitem-nos a reconèixer-ho. Sens dubte la guerra gran, atuint alguns països autocràtics, semblà donar la raó als temperaments liberals, però l'última evolució europea, que va de l'estepa eslava, pel camí de les invasions, fins a les riberes tibetanes, no els ha dit res. Tan enviciats estan els seus compatriotes que arriben a creure que l'èxit de les noves formes polítiques demostra una vegada més que el Parlament escau a Anglaterra. No trobareu ni un d'aquests insulars obstinatíssims que us vulgui dar a entenent que, d'aquelles brillants provatures, tingui cobejança o enveja. Més aviat us diran que els països reviscolats, en deixar més o menys de banda al Parlament, han respost a llur veritable natura, i han abandonat per una bella autocràcia tan palesa com desguitarrada una mena de feudalisme sense honor.

Alta, d'ulls acer, celles una mica ferrenyes, geni determinat, la senyora Baldwin juga un bell paper al costat del gran optimista paternal que és el seu marit, el Primer Ministre. Pertany a clubs de dames, i s'interessa en política, però amb una modestia característica d'una persona profundament femenina. Ha rebut un d'aquests dies una redactora del *New York Times* i li ha dit, plansament, el que pensava sobre una pila de qüestions concretes. — Prohibicionisme? A Anglaterra no coincidim amb els vostres mètodes. Per ara i tant, tanquem les tavernes a les deu. — Filantropia? Si, en general. Sobretot sóc partidària de les exposicions d'infants. Són molt boniques i engresquen els poblets a tenir compte de les criatures, per esperit de competència. — Sufragi femení? No tinc res a objectar-hi, però no trobo que la dona hagi d'anar al Parlament: val més que treballi en comitès que s'ocupi de qüestions vitals per a dones i infants i no faci sinó preparar o impulsar la matèria parlamentària. Naturalment, rebo a casa la duquessa d'Attholl i Lady Astor, les diputades del nostre partit. — La *English Speaking Union*? (Unió de Parla Anglesa). El meu marit i jo trobem que està molt bé.

Exhaurits els temes, la redactora anava a pendre comiat. — Dispensi, — va dir-li la senyora Baldwin, — que no l'interessaria de dar una mirada a la meua sala gran?

El senyor Caillaux té, com sol dir-se, bona premsa. No hi ha encara acord en la qüestió del Deute francès a Anglaterra, però moltes de neses han estat remogudes. El biomi Caillaux-Churchill és certament esperançador, i aquí ha estat ben acollida una caricatura de l'*Eve Nouvelle*, de París, en la qual Poincaré diu a Millerand, a l'esquena dels dos negociadors: — I si aquests dos reeixissin en allò que cerquem de fer fracassar? —

L'última paraula d'Anglaterra (al començament els anglesos condonaven una meitat del Deute i França proposava de pagar-ne un terç) sembla ésser, segons un comunicat oficial, aquesta: «Hauria 62 pagaments anuals de 12.500.000 lliures esterlines a l'any, damunt la sola responsabilitat de França, preveient-se l'ajust de diverses qüestions de detall, i posat que França rebés un tractament proporcionadament igual dels seus creditors (això és, les condicions serien provisionals, en espera de l'ajust amb els Estats Units, car no fóra útil a Europa, ja greument colpida, que els sacrificis d'un creditor de França solament conduïssin a l'avantatge d'un altre)». Caillaux sembla decidit a acceptar aquest darrer punt de vista, i s'ha reservat de consultar amb els seus compatriotes sobre l'ofertament anglès. Avança, però, la pretesa d'una moratòria fins a 1930 i el seu desig que França no hagi de pagar als seus creditors més del que rebí d'Alemanya sota el Pla Dawes.

No és pas del tot una infelicitat el dir que, en la qüestió dels deutes interestals, no hi havia sinó dues solucions: pagar o no pagar. L'actitud dels Estats Units ha descartat la segona solució, advocada per tants de polítics i economistes il·lustres. I ara, suprimint un corn del dilema, el decidir-se a pagar és fer un bon negoci.

LEE HAMILTON

Subscripció

per al

«Palau de Dolor i d'Esperança»

Hospital Asil de cancerosos

Donatius des de cinc pessetes al BANC DE CATALUNYA, Rambla dels Estudis, núm. 10

Si en cada llar el cap de casa recull d'entre els seus familiars i am

DAR RERES INFORMACIONS

Servei Meteorològic de Catalunya

Situació general atmosfèrica a les set hores del dia 1 de setembre de 1925

El règim anticiclònic de les costes occidentals d'Europa dona lloc a bon temps general a la Península Ibèrica i Sud de França, registrant-se solament algunes boires a Aragó, Castella i costes del Cantàbric.

Després d'una forta depressió baromètrica, el centre de la qual es troba al Nord d'Escandinàvia, existeix una gran zona de tempestes i intens pluges que comprèn Irlanda, Noruega, costes del mar del Nord i Alemanya.

El caudal del riu Noguera a Tremp, a les vuit hores, era de 14 metres cúbics per segon, i de 50 metres cúbics el del Segre a Camarassa.

Les temperatures es mantenen estacionàries, guix la màxima a l'Alt de 33 graus, i la mínima de 8 graus a Ribes i Puigcerdà.

El succés del Passatge d'Escudellers

NOUS TESTIMONIS

El jutge senyor Pírramo ha rebut declaracions d'alguns testimonis, els quals no han aportat cap detall nou en la misteriosa mort de la Dolores Barbalet.

Ha estat conferenciant amb el jutge el cap de la brigada mòbil de policia, senyor Pineda. La conferència fou llarga, i sembla que s'acorda posar uns agents al servei del jutjat, per al descobriment del succés.

S'han ordenat algunes diligències que es creu que portaran alguna llum en l'assumpte.

També s'ha ordenat que la signatura indubitable que Dolores havia posat a la Caixa d'Estalvis, es porti al jutjat per a ésser reconeguda pels perits callígrafs. Aquests es reuniran demà per a dictaminar.

El jutge per continuament anònims de persones que li indiquen noves pistes.

R la Societat Econòmica

En sessió pública foren lliurats a la Societat Barcelonesa d'Amics del País els premis a la virtut maternal i filial fundats pel mestre compositor de música don Ramon Vilanova i Barrera.

Presidí la sessió el president de la Societat En Vicens de Moragas, acompanyat del vocal de la Directiva En Francesc Taxonera i el secretari general En J. M. López-Picó.

Va donar-se lectura del programa convocatòria i del dictamen de la presència qualificadora dels experts presents, lliurant-se després els premis concedits, consistents en diploma honorífic i la tercera part de les rendes produïdes pel capital afectat a la dita fundació, a Rosa Cabanas, vídua del professor de música Josep Sangerman, i a Josep Xagell Melé, fill del qui fou professor de la Banda Municipal Francesc Xagell.

Segons el disposat pel fundador fou remesa, a les Germanetes dels pobres la tercera part de la renda produïda per l'esmentat capital en concepte d'almoïna actual i perpetua.

La presidència pronuncià sentides paraules en el nom del Mestre Vilanova, a la bona memòria del qual dedicà un pòster record, i seguidament es donà per acabat l'acte.

Tribunals

ASSEMBLAMENT PER A DEMA

AUDIÈNCIES

Cap sala té assaïnament.

TRIBUNAL INDUSTRIAL

Antejudici a les dues. — Número 1.065: per reclamació de salaris de l'obra Ricard Lacuesta i un altre contra el patró Salvador Coupret. — Número 1.066: per reclamació de salaris de l'obra Antoni Pueyo contra el patró Joan Canals. — Número 1.067: per accident del treball de l'obra Camil Matos contra el patró Marles i Serra i Companyia Hipoc. — Número 1.068: per accident del treball de l'obra Joan Royo contra el patró Josep Campà i Art Rodat. — Número 1.069: per reclamació de salaris de l'obra Llàtzer Esteban contra el patró Pere Gasulla. — Número 1.100: per reclamació de salaris de l'obra Joan Garrido i altres contra el patró Ramon Manau.

Judici a dos quarts d'onze. — Número 1.062: per accident del treball de l'obra Baltasar Canovas contra el patró Jacint Arilla i l'Assicuradora Italiana. Jurats: patrons, Fàbregas, Fugasot i Bado; obrers, Villaplana, Asencio i Canellas.

A les onze. — Número 1.065: per accident del treball de l'obra Candi Martínez contra el patró Companyia Hispania i Jordi Delgado. Jurats: patrons, Bados, Serra i Casajuana; obrers, Viure, Gené i Canut.

A un quart de dotze. — Número 1.071: per reclamació de salaris de l'obra Jacint Cabré contra el patró Antoni Vicente. Jurats: patrons, Carbonell, Jeremias i Sayol; obrers, Redondo, Martí Bagu i Mire.

A dos quarts de dotze. — Número 1.025: per reclamació de salaris de l'obra Baltasar Pérez contra el patró Carles Albera. Jurats: patrons, Bados, Farré i Vila; obrers, Asencio, Corbi i Diaz.

A tres quarts de dotze. — Número 1.085: per reclamació de salaris de l'obra Joan Albera contra el patró Antoni Pagador. Jurats: patrons, Sayol, Bado i Bados; obrers, Gómez, Castell i Andreu.

DELS JUTJATS

El crim d'un boig

El metge forense doctor Martínez ha reconegut a Joan Hinojosa que diumenge a la nit matà la seva dona Joana Meica, al carrer de Pluton.

Segons aquest reconeixement Joan és un perborat que pateix de mania persecutòria.

Se'l tindrà deu o dotze dies en observació abans de reclurir-lo en una casa de salut.

El jutjat ha oïdit al governador per tal que es faci càrrec dels fills, que són cinc de 16, 14, 11, 5 i 4 anys.

Els dos més petits, fills de l'agressor i de la víctima, i als tres més grans fills de la víctima i del seu primer marit.

Trobada d'armes velles

En una barraca de Montjuich habitada per un italià s'han trobat una pistola i una escopeta inservibles.

En la dita muntanya i en una barraca també, la policia s'incutí un revòlver vell.

Els amos de les barraques van ésser detinguts. El jutge els deixa en llibertat.

Govern civil

EXCURSIÓ

El governador civil surt avui d'excursió amb les seves dues filles. Passarà cinc dies absent, visitant Girona i la costa brava.

Durant la seva absència ocuparà el càrrec el secretari d'aquest Govern civil senyor Jutjador.

ACLARINT CONCEPTES

El governador civil ha dirigit una carta al president del Comitè del partit de la Unió Patriòtica puntualitzant i aclarint tots els extrems relatius a l'organització del partit d'acord amb instruccions rebudes recentment del marquès d'Estella.

ELS AUTOMOBILS

El governador ha disposat que es posin xifres als autobus per tal que el seu pas sigui notat tot el possible i s'evitin desgràcies.

Obituari

ENTERRAMENTS

Aquesta tarda s'ha efectuat el següent enterrament:

Francisca Durán i Domènech, de 44 anys, casada, de l'Hospital Civil, al cementiri Nou. A les quatre.

Per a demà, al matí, hi ha assenyalats els següents enterraments:

Ramona Senando, de 70 anys, vídua, del carrer de l'Aurora, 1, al Cementiri Nou. A les deu.

Maria Ferrer, de 72 anys, casada, del carrer d'Encarnació, 38, al Cementiri de Sant Gervasi. A les deu.

Maria Ruano Pérez, de 72 anys, vídua, del carrer de Santa Eulàlia, 14, al Cementiri de Sant Gervasi. A les onze.

Antoni Jargos Batlle, de 36 anys, casat, del carrer de l'Os, 19, al Cementiri de Les Corts. A les onze.

Carme Català Bertrán, de 73 anys, vídua, del carrer de Villarroel, 34, al Cementiri Nou. A les deu.

Pere Pardo Sánchez, de 23 anys, solter, del carrer del Pare Gallifa, 10, al Cementiri de Les Corts. A les vuit.

Antoni Gomila Carall, de 37 anys, casat, de l'avinguda de la Verge de Montserrat, al Cementiri Vell. A les deu.

Mercè Llop Estupià, de 24 anys, casada, del carrer de Coello, 321, al Cementiri de Sant Andreu. A les deu.

Aureli Mola Mateo, de quatre mesos, del carrer de la Indústria, 9, al Cementiri de Les Corts. A les vuit.

PERPINYA

Naufregi d'una barca

Perpinyà, 1. — La barca de pesca que de retorn de Banyuls-sur-Mer s'enfonsà, transportava nou persones. Cinc de les dites persones moriren ofegades i dues han desaparegut. — Havas.

ELS EMPLEATS DE BANCA

Continuà la vaga

París, 1. — Els empleats de Banca en vaga s'han reunit aquest matí. L'escrutini ha donat per resultat un vot a favor de la continuació de la vaga. — Havas.

PAINLEVE VISITA DOUMERGUE

París, 1. — M. Painleve ha marxat a Rambouillet per a donar compte a Doumergue de la situació interior i exterior. — Havas.

Imperi Britànic

EL PAOTE DE SEGURETAT

La intervenció del senyor Piloti

Londres, 1. — En els circuits autoritzats es declara que el delegat italià senyor Piloti podrà participar en la conferència de juristes que han de tractar del pacte de seguretat com a delegat oficial i no com a observador. — Havas.

Alemanya

UNA CONFERENCIA DE MR. COOK

Berlin, 1. — El secretari de la Federació minera anglesa, Mr. Cook, ha donat una conferència en una reunió, organitzada pels comunistes berlinesos.

El discurs del secretari dels miners anglesos, ha estat una violenta crítica contra el sindicalisme alemany.

Alemanya, ha dit Mr. Cook, tracta als seus obrers com burros i la carrega. A Anglaterra, els obrers no tenim els indís ni els xinesos, però tenim als alemanys, perquè els

BORSA DE BARCELONA

1 DE SETEMBRE DE 1925

COTITZACIO DEL COL·LEGI D'AGENTS DE CANVI I BORSA I DEL MERCAT LLIURE DE VALORS

VALORS A TERME. — Al matí, a la Sala de Contractacions del Casino Mercantil, a fi de mes: S'opera de Nord de 81'55 a 82'00 i a 81'95, i Alacants de 72'40 a 72'55.

A la tarda, a la Casa Llotja, a fi de mes: Es fa de Nord de 82'40 a 82'55 i a 82'25, Alacants de 73'10 a 73'20 i 73'00, Andalusos a 62'70 i a 62'85, Gran Metropoli a 73'00 i a 72'75, Transversal a 80'00 i Rio de la Plata a 10'50.

Guerra assolida. Al Casino Mercantil de dos quarts de cinc a les cinc de la tarda, a fi de mes: S'ha fet de Nord de 82'25 a 82'30 i a 82'20, i Andalusos a 62'70.

COTITZACIO DE MONEDES ESTRANJERES

Francs, 32'30; suïssos, 135'40; belgues, 31'75; lliures, 33'93; liras, 25'90; dolars, 8'99; pesos argentins, 2'79.

AL COMPTAT. COTITZACIO DE VALORS NO INSCRITS ENCARA EN EL BULLETI COTIDIAL

Barcelona Traction 7 %, 1921, a 133'25.

Barcelona Traction 7 %, pref., a 131'00.

Espanyola de Colonització 6 %, a 85'00.

Societat Gallega d'Electricitat 6 %, a 89'00.

General Tramvies Barcelona 6 %, a 89'50.

Unió Naval de Llevant, a 95'50 i 96'00.

Forces Motrius 6 %, 1923, a 70'50.

Grans Molins Bascos 6 %, a 91'00.

Ajuntament de Màlaga, a 99'50.

Ajuntament de València 6 %, a 97'25.

Ajuntament de Sevilla, 1920, a 95'00.

Ajuntament de Sevilla, 1923, a 95'00.

Ciment Artificial «Sanson», a 92'00.

Metropoli Alfons XIII, de Madrid, a 92'50.

Banco Hipotecari d'Uruguai, a 123'00.

Ajuntament de Badalona, a 95'00.

Companyia Transatlàntica 5 1/2 %, a 85'33.

Tramvies de Granada 6 %, a 93'00.

Obligacions del Tresor de Juny 1930, a 102'60.

Companyia d'Elzeu i Gas Lebon, a 93'50.

Obligacions Provincials 6 %, a 93'50.

Acc. pref. Tramvies de Barcelona, a 100'50.

obers alemanys treballen a preus de famolencs. Els obrers anglesos consideren que Alemanya constitueix un gran perill per als obrers de tot Europa, però els obligarem a entrar a la lluita.

Els obrers de tots els països han ajudat als miners anglesos els obrers alemanys han sabotejat el nostre moviment. En març reagirem a Anglaterra el conflicte minier, però, què anem a guanyar amb això si Alemanya trameta carbó a Anglaterra a preus més barats que el carbó anglès? — Havas.

ELS OBRERS FERROVIARIS

Els és concedit augment de sou

Berlin, 1. — Les empreses ferroviàries han concedit augment de sou als seus empleats, a partir d'avui. — Havas.

Austria

LA UNIO AMB ALEMANYA

Comentari de «Le Gaulois»

París, 1. — Concomitant el problema austriac i la pretensió dels alemanys d'annexionar-se a l'Austria, «Le Gaulois» creu que les dificultats econòmiques i financeres del Govern de Viena, no són insolubles, i que amb bona voluntat, poden ésser resoltes. Afegix que des del punt de vista de l'equilibri europeu, qualsevol solució és millor que la unió d'Austria a l'Alemanya. Si és veritat, afegix «Le Gaulois», es pot arribar a una federació econòmica dels Estats, heus ací la doble monarquia. — Havas.

Itàlia

NO ES TROBAT EL SUBMARI

Roma, 1. — Tots els treballs i exploracions per a trobar el submarí desaparegut en les operacions marítimes navals han resultat infructuosos. — Havas.

INCENDI A REGGIO

Roma, 1. — A Reggio s'ha declarat un incendi a un immoble veí al Banc d'Itàlia. El foc es propaga a les oficines del Banc. Manquen de talers, però es creu que pogué ésser dominat. — Havas.

Estats Units

VAGA A FILADELFIA

Filadèlfia, 1. — Ha cessat el treball en 825 mineres d'carbó. El nombre d'obers en vaga puja a 150.000. — Havas.

Xile

LA QUESTIO DE TACNA I ARICA

Londres, 1. — Comunicat d'Àfrica al «Times», que la Comissió que presideix el general Persing, encarregada de deliberar sobre l'atribució de Tacna i Arica, ha acordat, conforme a la decisió del arbitratge de Mr. Coolidge, que Xile cedirà avui, diumars, al Perú, la província de Tarapaca. — Havas.

LES MINES DE FERRO

L'emplacat és concedida a una empresa francesa

Santiago de Xile, 1. — El tribunal de cassació ha rebutjat la demanda de la societat alemanya Oberhausen Muller i ha concedit a una societat francesa l'exploració de les mines de ferro. — Havas.

Incendi a una caserna de Logronyo

LES PERDUES MATERIALS

Logronyo, 1. — Durant la tarda d'ahir es declarà un violent incendi a la caserna on s'allotja el 13 regiment d'artilleria lleugera.

Començà per la xemeneia de la cuina de sargents i es propagà a les guardavens robes i avaluacions per valor de dues centes cinquanta mil pessetes.

Els bombers després d'una hora de treball aconseguiren localitzar-lo. En els primers moments es desallotjà el polvorí del qual es tragueren tres mil projectils.

Continuën els treballs. Les perdes es calculen en mig milió. «Ha salvat gran quantitat de material.

L'Orfeo Donostiarra al Palau

ES OBSERVIAT PER D. ALFONS

Sant Sebastià, 1. — L'Orfeo Donostiarra ha donat un concert al Palau.

Han estat felicitats els orfeonistes pel Rol, el qual els obsequià amb un lunch i oferí un donatiu per a l'Orfeo.

La campanya del Marroc

A LA ZONA FRANCESA

SUBMISSIÓ.—TRES TRIBUS OFEREIXEN CONTINGENTS AL SOLDA

Fez, 1. — Continuen registrant-se nombroses submissións entre els tribus de la zona francesa. Aquestes tribus han acceptat proporcionar a les milícies del Sòldat un home per cada quart contingent que hauran de lliurar contra els rebels. — Havas.

PAINLEVE CONFERENCIA AMB EL MARISCAL LUYAUTEY. — DIUEN

ELS PERIODIQUES QUE EL PRESIDENT PROCURARIA RETENIR EL MARISCAL A FRANÇA MENTRE EL MARISCAL PETAÏN DIRIGIR LES OPERACIONS

París, 1. — Els diaris comenten amb extensió la llarga entrevista celebrada pel president del Consell amb el mariscal Luyatey, concedint-li importància política.

Segon «Le Petit Parisien», en aquesta entrevista, el senyor Painlevé tracta de convèncer el mariscal que retardar el seu viatge al Marroc, allargant que la seva estada a França durant quinze dies o tal vegada més temps podria convenir als fins del Govern.

«Le Journal» diu que el president del Consell volgué conèixer amb tota extensió el pensament del mariscal, obint a això la llarga conferència a la qual segurament seguirà d'altres.

La majoria dels diaris copien una interessant informació de «La Dépêche» de Tolosa, en la qual es diu que Painlevé té el projecte de retenir a França el mariscal Luyatey, mentre duri les operacions que ha de dirigir el mariscal Pétain. No tindrà res d'estrany, acosta dient la dita informació, que després de les dites operacions fos trasllat a Rabat un home civil, amb el caracter de governador. — Havas.

COMENÇAMENT D'INCENDI A FEZ

Fez, 1. — Un començament d'incendi al parc d'artilleria ha estat ràpidament sufocat. — Havas.

DIU QUE FA TRES DIES QUE ELS FRANCÉSOS LLUITEN EN OAMI DE L'ALT UERGA. — L'AVANÇ CONTINUA

Mellilla, 1. — Confidències asseguruen que les tropes franceses lluiten fa tres dies amb èxit entre Benicorra i els congosts que conduïen a l'Alt Uerga, en un front de vint quilòmetres.

L'ennemi es veu obligat a abandonar els seus atrincheraments davant la forta empenta dels tropes franceses, apoderats per l'artilleria i l'aviació.

Avançen els francesos envers l'Alt Uerga, però a després, des de la vall de Necor, rean el seu benicorra i el seu congosts de l'Alt Uerga.

Quan ho hagin aconseguit, l'avancé serà més fàcil, puix el terreny és lleuger i condit.

Les darreres notícies són que l'avancé continua.

A LA ZONA ESPANYOLA

A ALGERIASS, SEGONS «LE JOURNAL», HA ESTAT CELEBRAT UN IMPORTANT CONSELL DE GUERRA PRESIDIT PEL SENYOR PRIMO DE RIVERA

París, 1. — Telegrafen d'Algèries «Le Journal» que s'ha reunit un important consell de guerra sota la presidència del general Primo de Rivera, i amb l'assistència de l'almirall francès Haller. S'arribà a un acord complet en el que es refereix al pla definitiu de les operacions.

A la sortida, el general Primo de Rivera expressà la seva confiança en l'èxit final, i elogià xarrosament la col·laboració franco-espanyola. — Havas.

INCENDI A BORD. — MOVIMENT DE VAIXELLS A LA BADIA

Algèries, 1. — A bord del vapor «Lorient» que al servei de passatgers a Còsta s'ha iniciat un incendi en tres matèries explosives, resultant tres ferits greus.

El succeís ha esdevingut abans d'embarcar els passatgers, i després d'haver desembarcat municions i altres efectes de guerra, que conduïx diàriament.

Ha ancorat el capà torpediners «Cadarso», i s'espera el «Bustamante» que es va a incorporar a l'esquadra.

La India està molt animada pels vaixells francesos i espanyols.

EL TINET CORNEL MARQUET A TETUAN

Tetuan, 1. — Procedent de Tànger ha arribat el tinent coronel Marquet a l'estat Major Nord-oriental, acompanyat de l'acompanyat Fortillo, que ha estat a la seva disposició per a l'alt comandament.

DESPATX AMB ELS SOTS-SECRETARIS

Madrid, 1. — Aquest matí despataxaren amb el president i el director general Magaz els sots-secretaris d'Instrucció pública, Treball, Estat, Marina i Guerra.

L'actuació del Directori

NOUS BITLLETS A MEMORIA DE FELIP II

Madrid, 1. — Probablement per l'octubre intent es posar en circulació al Banc d'Espanya roves de bitllets de

